Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 14. Den 15de Juli 1899. 48de Aargang.

De Sidste-Dages Helliges Troslære.

En Korrespondents Interview hos Ben E. Rich, Præsident over Sydstaternes Mission. (Fra »Constitution« — Atlanta, Ga.)

(Fortsat fra Side 206.)

„Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Zion, det vil sige, det Sted, hvor de Hellige ere indsamlede, er organiseret saaledes, som ovenfor er beskrevet. Enhver By, hvor de Hellige ere bosatte, udgør et Distrikt, eller »Ward«, over hvilket en Biskop med sine to udvalgte Raadgivere præsidere, hvilke tillige ere Højpræster og beskikkede til disse Embeder. De tage Bestyrelsen af Kirkens verdslige Anliggender i deres Distrikt, og se til at de fattige ikke lide Nød; de give Raad til enhver, som ansøger dem derom, og som Højpræster præsidere i de offentlige Forsamlinger, og have Formynderskab over Kirkens Anliggender i Almindelighed i deres Virkekreds. De danne ligeledes en gejstlig Domstol, der hører Klager anbragte mod Medlemmer af Kirken, og efter Sagens Undersøgelse fra begge Sider dømme mellem vedkommende Parter. I Tilfælde af saadanne Splidagtigheder mellem Kirkens Medlemmer, som disse ikke indbyrdes eller ved Hjælp af den besøgende Lærer kunne komme overens om, behandler denne Domstol Sagen og afgør den, hvilken Afgørelse maa være grundet paa Retfærdighed og Lighed. Dersom nogen af Parterne ikke ere tilfreds med denne Afgørelse, kan han appellere til den Stavs Højraad, hvoraf hans »Ward« er en Del. Almindeligvis udgøre alle de forskellige Warde i hvert County, hvad man kalder en Zions Stav, hvilken præsideres over af tre Højpræster, af hvilke een er Præsident og de andre to hans Raadgivere beskikkede til disse Embeder. Et Højraad er ogsaa organiseret i hver Stav og bestaar af 12 Højpræster, hvilke tilligemed Stavens Præsidentskab danne en Overret, til hvilken Sager kunne henføres, som ikke tilfredsstillende kunne blive afgjorte i Biskoppens Raad. De udgøre ogsaa den Domstol, der afgør

Spørgsmaal angaaende Lærdomme og Disciplin. Højraadets Kendelse er afgørende, medmindre der ved Gennemsyn af det første Præsidentskab skulde findes nogen som helst Fejltagelse, i hvilket Tilfælde Sagen kan blive sendt tilbage for en ny Undersøgelse. De Goder, der opnaas ved denne kirkelige Domstol, erholdes uden Bekostning til nogen af Parterne, efterdi enhver af disse kirkelige Embedsmænd tjene uden Belønning.

„Enhver Zions Stav staar under Præsidium af Kirkens Præsidentskab, og besøges af dem eller af Apostlene, og Kvartalskonferencer afholdes i hver Stav for almindelig Undervisning og for at gøre saadanne Forandringer, som fra Tid til anden blive nødvendige for Stavens bedste Bestyrelse. De udvalgte Embedsmænd opholdes ved Stemning af Kirkens Medlemmer, naar disse ere forsamlede ved Konferencer, og hver Mand og Kvinde holder Stemmerettighed i Kirkens Anliggender, og benytter den for Opholdelse af disse Embedsmænd eller det modsatte. Ved General-Konferencerne, der holdes to Gange om Aaret, fremstilles ogsaa til Opholdelse (eller det modsatte) det første Præsidentskab, Apostlene og alle de ledende Embedsmænd i Kirken ved Stemning af Kirkens Medlemmer.

Udenfor Zion har hver Mission en Præsident, som bestyrer alle Kirkens Anliggender der, og hver Gren af Missionen har en Grenspræsident, som staar under en Konferencepræsidents Præsidium, ligesom denne staar under Missionspræsidentens, hvilken ogsaa beskikker de omrejsende Ældster til deres Arbejdskredse. Paa denne Maade er hele Kirken organiseret saaledes, at hver Embedsmand har sin visse Plads og begrænsede Autoritet, og det hele System, inspireret af een og samme Aand, bevæger sig som et sundt, velordnet, levende Samfund, hvilket Præsidenten eller Kirkens Hoved, der tillige er Profet, Seer og Aabenbarer, bestyrer ved guddommelig Autoritet og Inspiration."

„Hvad er Deres Kirkes Holdning med Hensyn til andre kristne Trosbekendelser?"

„Den anerkender Sandhed, hvor som helst den findes. Den anser alle Menneskets Bestræbelser paa at opklare og udsprede Sandhed som gode og antagelige af Gud. Den anerkender de Velsignelser, Menneskene have opnaaet formedelst gode Mænd og Kvinders Virksomhed alle Vegne, uden Hensyn til hvilken Sekt de tilhøre, eller i hvilket Sprog de tale. Men den har ingen Medhold for Vildfarelser. Sandhed og Løgn kunne ikke forenes. Der kan kun være een Jesu Kristi Kirke, lige meget hvormange Grene den monne bestaa af, eller hvormange Medlemmer den har. Det er baade ufornuftigt og ubibelsk at sige, at den eneste sande og levende Gud og Jesus Kristus, hvem han udsendte, vilde oprette flere hinanden modstridende Religioner. Mænd og Kvinders gode Hensigter, deres Fromhed og Oprigtighed alene ere ikke i sig selv Bevis paa, at de have guddommelig Myndighed. De skulde æres og respekteres for,

hvad de virkelig ere, men dette burde ikke vildlede nogen til at anse dem for mere. Hedenskab saa vel som Kristendom giver os mærkelige Eksempler paa Renhed af Tanke saa vel som Oprigtighed, men i ingen af disse Tilfælde beviser det, at Læren er rigtig, eller at Organisationen er guddommelig. Kristus oprettede kun een Kirke paa Jorden. Alle andre vare udenfor dens Organisation; ligeledes forholder det sig i Dag. Der er kun een sand Kristi Kirke, og det er den, som han selv har oprettet, og som han anerkender og styrer. Alle andre ere Menneskeværk, der skulde anses som saadanne, men ikke som at være af guddommelig Oprindelse. Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige er ikke i Strid med nogen af dem; den forsøger ikke paa at afskære dem fra noget som helst Lys, de monne være i Besiddelse af, men har kun til Hensigt at rette deres Fejltagelse og stille dem i et bedre Lys, saa at de kunde erholde større Velsignelser, og en fuld Frelse i Guds, vor Faders Rige."

„Er det anset som nødvendigt for Lærere og Medlemmer af andre Sekter at blive døbte igen for at kunne blive Medlemmer af Deres Kirke og blive frelste?"

„Herrens Røst er til alle Folk uden Undtagelse: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og i skulle faa den Helligaands Gave;" og I skulle kende, at I have annammet Sandheden, og at Gud og hans Søn, Jesus Kristus, have aabenbaret sig i denne Tid og Slægt og kunne adspørges ligesom forhen, samt at de samme Velsignelser og Gaver, som erholdtes i forrige Dage, kunne ogsaa tilfulde opnaas i vor Tid. Denne er den eneste Vej til Salighed, og i denne Kirke alene findes den guddommelige Myndighed til at forvalte i de frelsende Ordinanser. De, som annamme dette Evangelium og forblive trofaste til Enden, ville blive frelste. De, som med Villie forkaste det, ville blive fordømte."

„Er det nødvendigt, at Daaben skulde udføres ved fuldstændig Begravelse i Vandet?"

„Daab mener Neddyppelse. Det er en Begravelse i Vandet og derefter en Opstigning af Vandet til et nyt Liv. Daaben er et Symbol paa Døden og Opstandelsen. Paulus sagde: „Vi ere altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, paa det at, ligesom Kristus er oprejst fra de døde formedelst Faderens Herlighed, saa skulle og vi vandre i et nyt Levnet. Thi dersom vi ere blevne forenede med ham ved Lighed med hans Død, da skulle vi ogsaa være ham lige i hans Opstandelse." (Rom. 6, 4.—5.) Den troende bliver som „død for Synd" formedelst Omvendelsen; han bliver begravet fra sit forrige Liv ved Daaben. Idet han kommer frem af Vandet udi Luften, er han født af Vand. Formedelst Syndernes Forladelse, der erholdes i Daaben, men gennem Kristi Forsoning, er han født af Vandet, og er saaledes skabt paany i Kristo Jesu, skikket til at annamme den Helligaand og saaledes blive født af

Aanden. Thi Frelseren sagde: „Uden nogen bliver født af Vand og af Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige." (Joh. 3, 5.) Han viste os et Eksempel, idet han lod sig døbe af Johannes i Jordans Flod. Da han steg op af Vandet, aabnedes Himlen, og Guds Aand nedfor som en Due og satte sig paa ham. Saaledes blev han født af Vand og af Aand, og efterlod os et Eksempel, at vi skulde følge i hans Fodspor. Alle andre Daabsmaader ere Menneskers Opfindelser og ikke anerkendte af Gud; ej heller er denne Daabsmaade anerkendt af Gud, medmindre den udføres af nogen, som besidder guddommelig Myndighed dertil, i Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn. Thi Herren anerkender kun de Handlinger, som udføres med Fuldmagt fra ham og i Følge hans Befalinger."

„Vilde De døbe smaa Børn med Begravelsens Daab?"

„Nej, vi ville slet ikke døbe smaa Børn; thi det vilde være en Vederstyggelighed for Herrens Øjne. Tro og Omvendelse maa gaa forud for Daaben. Spæde Børn kunne ikke tro og have ingen Synd at omvende sig fra. Frelseren døbte ikke de smaa Børn, men lagde kun Hænderne paa dem og velsignede dem, sigende, „Himmeriges Rige høre saadanne til." Vi give de spæde deres Navne og velsigne dem efter dette Mønster, men døbe dem ikke, førend de komme til Forstand om Ret og Uret, og kunne tro paa Kristus og omvende sig fra Synd. Vi døbe ingen Børn under otte Aar."

„Om nu Verden har været uden guddommelig Myndighed, og disse Ordinanser ere saa nødvendige for at erholde Frelse, er De saa af den Mening, at de mange Millioner af gode Mennesker, der ere hedengangne siden de tidlige Apostles og Ældsters Dage, ere fortabte?"

„Nej, vi kunne slet ikke tro paa noget saa urimeligt. Jeg kunde lige saa vel spørge, hvad er det bleven til med alle de mange Millioner gode Mennesker i hedenske Lande og paa andre Steder, hvor Kristi Evangelium aldrig er bleven forkyndt. Vi lære af Bibelen, at „der er og ikke noget andet Navn under Himmelen givet iblandt Mennesker, ved hvilket vi skulle vorde frelste." (Ap. G. 4, 12.) Men jeg vil besvare Deres Spørgsmaal mere direkte. Gud har aabenbaret, at Jesu Kristi Evangelium skal prædikes for al Skabningen. De, som ikke høre det i dette Liv, ville høre det prædiket i det næste. Den Ide, at Guds Barmhjertighed kun strækker sig til Dødelighedens indskrænkede Sfære, er ham uværdig, „hvis Miskundhed strækker sig til alle hans Skabninger," og hvis Naade og Barmhjertighed vedvare for evigt. Da Frelseren blev ihjelslagen i Kødet, blev han levendegjort i Aanden, og, som vi læse i Bibelen, gik han og prædikede til Aanderne, som vare i Forvaring, som fordum vare genstridige, der Guds Langmodighed ventede i Noe Dage, der Arken byggedes. (1. Peder. 3, 18.—20.) Dette beviser, at der kan prædikes for Aanderne, efter at de forlade dette Legeme, og at de

saaledes kunne undervises. Hensigten dermed forklares af Apostlen Peder (i hans 1ste Brevs 4de Kap. 6te V.): „Thi derfor er Evangeliet forkyndt for de døde, at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kødet, men leve for Gud i Aanden.“ Saaledes ville alle Mennesker have en Lejlighed til at høre det sande og evige Evangelium enten i Kødet eller udenfor Kødet. Det er det intelligente, udødelige Væsen i Mennesket, der annammer eller forkaster Lys og Sandhed, og som er ansvarlig. Det er ikke mindre et tænkende, følende og ansvarligt Væsen, naar det er udenfor Legemet, end da det var i Kødet. Aanden kan tro eller fornegte, omvende sig eller fremture uomvendt; underkaste sig den guddommelige Befaling eller vedblive i Ulydighed. Men de timelige Ordinanser høre til denne materielle Verden, og kunne derfor ikke udføres i den aandelige Sfære. Dog sagde Frelseren: „Uden nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke indkomme i Guds Rige.“ Daaben, Haandspaalæggelsen og lignende Ceremonier maa derfor udføres af nogen her i Kødet „for de døde“. Dette er hvad Paulus hentydede til, da han lærte Korinthierne Læren om Opstandelsen. Han gjorde det Spørgsmaal: „Hvad monne de ellers gøre, som døbes for de døde, dersom de døde aldeles ikke oprejses? Hvi døbes de da for de døde?“ (1. Kor. 15, 29.) Heraf ses tydeligt, at de Hellige i Korinth forstod Daaben for de døde bedre, end de forstod Opstandelsen fra de døde. Vi ere dog ikke afhængige af dette Skriftsted eller nogen anden gammel Optegnelse for denne Lære. Den er bleven aabenbaret af Gud i disse sidste Dage, og alt, hvad der henhører til denne hellige Ordinans, er bleven os kundgjort; og Templerne, som de Sidste-Dages Hellige have opført i Zion paa stor Bekostning, ere byggede i dette særegne Øjemed, nemlig at udføre hellige Ordinanser til Frelse for de døde.“

„Men hvad vil der blive af dem, som forkaste, hvad De kalder den eneste Maade at blive frelst paa? Ville de blive fordømte til evig Lidelse? Tror De paa evig Straf?“

„Den evige Straf er Guds Straf. Det vil sige: Ligesom Gud er evig, og hans Love ere evige, saaledes er der altid Straf i Vente for Overtræderen. Men Guds Naade og Barmhjertighed er ogsaa evig. Eftersom da enhver skal dømmes efter sine Gerninger, ville de, som fortjene „mange Hug“, modtage deres Del af denne evige Dom, medens de, som kun have fortjent „faa Hug“ ville kun faa den fortjente Del. Nogle ville faa Tilgivelse her i Livet formedelst Omvendelse og Lydighed, andre i den næste Verden, og nogle ville komme til at „betale den sidste Hvid“. (Lukas 12, 47. 48. — Matt. 5, 26. — 1. Tim. 5, 24. — Matt. 12, 32. — 1. Joh. 5, 16.) De, som synde imod den Helligaand, ved at fornægte den efter at have annammet den, og som med Forsæt synde imod Lys og Sandhed og blive fuldstændig fordærvede af den Onde, saa at de ikke kunde omvende sig, ere Fortabelsens Børn, for

hvem der ingen Forløsning er. De ere fordømte tilligemed Djævelen og hans Engle til evig Tid. Alle de andre ville komme frem i Herrens egen belejlige Tid gennem tilkommende Tidsperioder, og ville opnaa nogen Del af Lyksalighed og Herlighed."

„Tror De da, at der vil være forskellige Grader af Herlighed i Himlen?"

„Ja, det tror jeg ganske vist. Vil ikke Retfærdighed gøre Krav paa dette? Skal ikke enhver belønnes efter sine Gerninger? Vilde det være Ret, at de gode, de sanddrue, de rene og retfærdige ikke skulde belønnes for deres Dyder? Er ikke enhver Sjæl bedre, naar han gør, hvad Ret er, og værre, naar han gør, hvad der er ondt; og er Gud mindre retfærdig i sin Domfældelse end Mennesket? Har De ikke læst, hvad Paulus siger: „Een er Solens Glands, en anden Maanens Glands, en tredie Stjernernes Glands; thi een Stjerne overgaar den anden i Klarhed. Saaledes er ogsaa de dødes Opstandelse." (1. Kor. 15, 41.) Solens Glands, hvilken er den celestiale Herlighed, er for dem, som annamme Evangeliet, blive døbte til Kristum, forblive trofaste til Enden, overvinde alt og derfor tilkomme alt; de ville komme frem i den første Opstandelse og skulle vorde Guds og Kristi Konger og Præster for evigt. (Aab. 20, 4.—6.) De blive Faderen og Sønnen lig, dvæle i deres Nærværelse og deltage i deres Herlighed."

„Hvad mener De dermed? Hvorledes kan Mennesket blive Gud lig? Er Gud ikke en Aand uden Skikkelse, som ikke bestaar af Dele og er os ubegribelig?"

„Dette er en Dogme, der tilhører en falsk Kristendom, sammenblandet med indbildt Filosofi. Jesus Kristus var ganske lig sin Fader. Mennesket er ogsaa skabt i Lighed med Faderen og Sønnen. Da Jesus Kristus efter sin Opstandelse opfor til Faderen, var han i den samme Skikkelse og af samme Udseende, som da han vandrede i Dødeligheden. De, som ere i Kristo skulde vorde ham lig i enhver Henseende. (Ebr. 1, 3. — 1. Joh. 3, 2. — Phil. 3, 21.) Gud er en Aand; ligeledes er Mennesket. (Job 32, 8.) Men Faderen er en Person ligesom Sønnen, den ene er lig den anden i enhver Henseende. Jesus er en Aand, som beboer et aandeligt Legeme; Faderen er ligedan, men den Helligaand, der udgaar fra Faderen og Sønnen, gennemtrænger Rummet, og formedelst denne er Gud allesteds nærværende. Vor Fader og vor Herres Jesu Kristi Fader skabte os alle i sit Billede efter sin Lignelse. Det er forunderligt, at de, som kalde sig Kristne, og som anse Jesus Kristus som Gud og erkende hans Personlighed, Form og Følelighed, forbauses ved at høre de Sidste-Dages Hellige sige, at Faderen er et Væsen af samme Beskaffenhed, skøndt den hellige Skrift tydelig vidner om Sandheden af dette Udsagn. Faderen, Sønnen og den Helligaand, skøndt de ere eet i Hensigt, Villie og Gerning, ere dog adskillelige og selvstændige

Personligheder. Sønnen kom fra Faderen, bad til Faderen, adlød Faderen, gik tilbage til Faderen og sad ved hans højre Haand, og sendte den Helligaand, efter at han forlod Jorden, at den skulde være Disciplene en Trøster. Jesus bad, at alle, som troede paa ham, maatte blive eet, ligesom han og Faderen var eet. (Joh. 17, 20. 21.) Dette viser tydeligt, at Enheden i Guddommen ikke er det samme, som at virkelig være en og samme Person, saasom mange tro; og dette er tydeligt for dem, som forstaa, at vor himmelske Fader er et selvstændigt Væsen, ligesom Kristus er, og som vi alle ville være, naar vi komme i deres Nærværelse. Vi paakalde Faderen i Sønnens Navn under den Helligaands Indflydelse, og vi vente, at vi i en fremtidig og højere Tilværelse, ville opnaa en fuldstændig Kundskab om dem alle. „Dette er det evige Liv, at de kende dig, den eneste sande Gud, og den du udsendte, Jesum Kristum." (Joh. 17, 3.) (Fortsættes.)

Verdslige Beviser for Mormons Bogs Troværdighed.

Følgende er Indholdet af et Foredrag om Mormons Bog, holdt af Ældste Geo. Reynolds i Weber Stavs Akademi i Utah, den 17de Marts 1899:

Mange af Lamaniterne, der i tidligere Tider levede paa dette Kontinent (Amerika), vidste godt, at en Bog som Mormons Bog eksisterede, og at den var skreven af de gamle Nephiter. De tidligste spanske Forskere vidste ogsaa, at et saadant Værk eksisterede, og den spanske Præstestand blev ogsaa snart opmærksom derpaa, da disse Optegnelser begyndte at hindre Katholikerne i at sprede deres Lære. Folk, som havde dem i Varetægt eller i Eje, bleve haardt straffede, og tvungne til at ødelægge ethvert Kopi, hvoraf der havdes Spor; men det er profeteret, at denne Bog vil igen gives Lamaniterne.

De første hebraiske Skrifttegn, de tidligste spanske Forskere opdagede, vare paa Gravstene. Paa en af disse stod der: „Hvorfor er Gud vegen bort? Man ved, at han er død." En anden lød saaledes: „Maa Herren være naadig mod hans, en Nephit." En Sten, som var 3½ Tomme lang og 1 Tomme bred, var tegnet fuld af Ansigter; atter en, der blev funden i Ohio, 6 Tommer lang og 3 Tommer bred, var chokoladebrun og bar hebraiske Skrifttegn, som betyde: „Jordens Konge — Herrens Ord og Lov og den Helligste af Hellige." Høje af Sten og Jord ere fundne i Ohio, 580 Fod i Omkreds og 50 Fod høje, hvori mange smaa Mønter ere fundne. I en af disse fandt man et Stykke Træ med Messingringe paa. Dette Bræt bedækkede et andet, der var Laaget af en Ligkiste, i hvilken man fandt sorte Haarlokker, nogle Ben og nogle Messing-

ringe; under Ligkisten laa et lille Skrin, der indeholdt Plader, hvorpaa de ti Bud vare opskrevne i det hebraiske Sprog. Disse Plader vare 6⁷/₈ Tomme lange, 2⁷/₈ Tomme brede og Bogens Tykkelse var 1⁵/₈ Tomme. Paa den ene Side af Pladerne var en Figur indgraveret, klædt i Præstekaabe, og over dennes Hoved var skrevet i Hebraisk, „Moses". Denne Grav antages at have indeholdt en Nephits Lig (formodentlig af Præstestanden og som saadan var Aarsag til, at de ti Bud blev begravne med ham.

En Gang var en Mand i Færd med at jævne et Stykke Jord i Pensylvanien, hvor han fandt 2 Stykker sort Læder af en særegen Slags sammensyet, imellem hvilke laa 4 Stykker Pergament, med tydelige hebraiske Indskrifter hentydende til Dele af det gamle Testamente. Et andet Stykke Pergament blev fundet i Nærheden af Kansasfloden; Skriften paa dette, saavel som paa mange andre, viser klart, at det Folk, der forhen beboede dette Kontinent, vare Nephiterne og deres Efterkommere.

Hr. Wosley siger, at han erholdt et Manuskript af en jødisk Rabbin i Amsterdam ved Navn, Manassa Ben Israel; dette Manuskripts Indhold var følgende:

Medens Francisco gennemvandrede dette Kontinent, opdagede han, at hans Fører var en af Nephiterne, der fortalte Francisco om de forfærdelige Straffedomme, Spanierne havde paalagt dem. I sin Samtale med denne Nephit opdagede Francisco ogsaa, at den nephitiske Stamme endnu havde et hemmeligt Tilflugtssted eller Skjul paa dette Kontinent. Da Forskeren hørte dette, ønskede han at se Stammen og deres Skjulested. Føreren fik med Ed et Løfte paa Hemmelighed og førte Francisco til Stedet. Visse Signaler bleve givne, og de førtes over en bred Flod til det omtalte Skjulested. Folkene vare store, med stærkt solbrunet Hud og brugte Turban om Hovedet. De paastode at være blevne ført til dette Sted af Herren ved store Mirakler, og at de ofte havde maattet føre Krig, og havde saaledes tabt de fleste af deres Folk, for at kunne beholde deres Land, som Gud havde givet dem. Disse Folk talte ikke det hebraiske Sprog i daglig Tale, men brugte det kun i Sang, Skrift, osv.; men det Sprog, de tale, har megen Lighed med det hebraiske.

Medens Parley P. Pratt var i Cincinnatti, blev han viist en Guldplade, hvorpaa Indskriften var i det hebraiske Sprog. Denne saa vel som to Messing- og tre Kobberplader, som Adair omtaler, og som bleve fundne i Ohio, bevidne, at Amerikas Oldtidsbeboere vare Nephiter. Indianerne paastaa, at de fik disse Plader af Gud, og at de havde begravet mange saadanne Plader med deres afdøde Fædre.

Alle disse Fakta ere bekræftende af Mormons Bogs Troværdighed.

(Mel. Star, Nr. 15, Vol. 61.)

Den 15de Juli 1899.

Det skønne og ophøjende ved Religion.

„Videnskab er i sig selv en yndig Pryd og vel værd alle Menneskets Bestræbelser og Arbejde; men den bliver af umaalelig højere Skønhed og Værd, naar den bliver en Kraft — Dydernes Udspring.“ Guisoth.

Det har ofte kommet os for, at dette Udsagn vilde være lige saa passende og sandfærdigt, om det blev sagt om sand Religion som om Videnskab. Ja, vi anse det endog som mere passende, at sige det om Religion end om Videnskab, eftersom hin staar i nærmere Forbindelse med Dyderne end denne. Sandelig er Religion en yndig Pryd! Det vil sige: den religiøse Tanke, den religiøse Ide — Teorien — er yndig, ja ophøjende!

Den Tanke, at der bag det hele fysiske Univers og alle de Fænomener, man erfarer deri, staar en mægtig Bygmester — en Intelligens, der leder og styrer alle Kræfter og holder alle Tings Skæbne i sin egen Haand, er en højere og ædlere Tanke end den, at intet uden en ubehersket Magt, der gør sig gældende af en Slags Nødvendighed, er alt, hvad der virker i Universet og styrer dets Løb. Denne Tanke er for os ligesaa modstridende Fornuften, som den er den menneskelige Sjæl modbydelig; og heldigvis for Menneskeslægten er der kun faa, som kunne bøjes til at antage en saadan Ide. Vi sige „heldigvis“, fordi, at naar nogens Sind kan lokkes til at annamme et saadant Begreb som dette, saa har han lagt Grundvolden til en farlig Karakter — en Karakter, som sandsynligvis vil hengive sig til enhver fødelig Lyst, der monne opstaa i Hjertet, og give efter for enhver Tilskyndelse af hans sanselige Natur, ihvor fordærvende den end monne være.

Men hvis den Ide, at en højeste Intelligens — en mægtig Skaber — styrer alle Naturens Kræfter, er en ædlere Tanke end den, at kun ubeherskede Kræfter virke i Universet, og at vor Skæbne beror paa dem — om denne Tanke kan være ædel, hvor langt skønnere og mere ophøjende bliver saa ikke hin Ide, naar den tilføjes Kundskab om, at den Intelligens er et personligt Væsen, som staar i Slægtskab med os — et personligt Slægtskab — at han i Virkelighed er vor Fader! At han ser i Mennesket sit eget Billede og elsker ham; at han ønsker at Mennesket skulde vorde ham lig, og blive værdig til at dvæle i hans Nærværelse og deltage i hans Herlighed. En saadan Ide faa vi om Gud, af hvad vi lære af hans Aabenbaring; saaledes er den Ide, vi drage af Bibelen; ellers er dens Sprog, og dens tydelige Udtalelser kun tom Snak uden Mening; Bønnen, som begynder: „Vor Fader, Du som er i Himlen,“

er da kun Gudsbespottelse; Pauli Ord: „Vi ere jo og hans Slægt," tilligemed de syndige Udtryk, der paa Aabenbarelsens Morgen blev kundgjort: „Mennesket blev skabt i Guds Billede," ere da de ugudeligste Løgne.

Men vi antage Aabenbarelsens Lære — den bibelske Ide, at Gud er vor Fader — vore Aanders Fader; og med Ideen om Virkeligheden af dette Slægtskab, komme mange andre Ideer os i Tanke. Et saadant Slægtskab indskyder den Tanke, at Gud interesserer sig for sine Børn; at han elsker dem, og at han vil gøre alt, hvad der staar i hans Magt for deres Velværen, for deres Forfremmelse, for deres Ophøjelse og Herliggørelse, og for at opnaa disse Formaal vil han styre alle Kræfter og beherske alle Elementerne. Den Tanke, at Menneskene saaledes ere under en kærlig Faders Beskyttelse, og at han giver dem al den Sympathi, Interesse, Varetægt, Beskyttelse og Kærlighed, som dette Slægtskab indgiver, er ganske vist i sig selv noget yndigt og ophøjende. Det er Grundprincippet af sand Religon, Troens Grundvold; thi intet er mere sandt end det Skriftsted, som siger: „Thi det bør den, som kommer frem for Gud, at tro, at han er til, og at han bliver deres Belønner, som søge ham." (Ebr. 11, 6.)

Men smuk som den ovenanførte Ide er, bliver den umaalelig højere og skønnere, naar den bliver til en Kraft — et Væld, hvori alle Dyder have deres Udspring — naar den leder til Omvendelse fra Laster, og til Lydighed mod Guds Love — naar den leder til fuldkommen Enighed i Gerning og Tro; til at øve Retfærdighed — da er den en virkelig ren og uforfalsket Religion, yndet af Mennesker, elsket af Hellige, respekteret af vantroende, æret af Gud og Engle! Og en Religion, der er mangelfuld paa noget af dette, er ikke værdig at kaldes en Religion.

(Improvement Era.)

Fra Statskirken til Jesu Kristi Kirke.

(Fortsat fra Side 206.)

Vi ere naturligvis ansvarlige for vore egne Synder; vi ville høste som vi udsaa, og vi ville blive dømte efter vore Gerninger, enten de ere gode eller onde, men ville ikke holdes ansvarlige for Adams Synd. Dette bevises tydeligt af de nedenfor givne Henvisninger [1]).

Børn ere altsaa indtil den Alder, i hvilken de tydelig kunne skelne mellem godt og ondt og annamme Guds Bud og Love, uden Synd, thi Synd er: Lovens Overtrædelse med Vidende om, at den er Guds Lov. Altsaa have smaa Børn ingen Synder at omvende sig fra, eller at faa

[1]) 2. Kor. 5, 10. — Rom. 2, 6. — Gal. 6, 7. — Eph. 6, 8. — Kol. 3, 24. Esaias 24, 5.

aftvættede, og følgelig behøve de ingen Daab. Daaben er en Ordinans, ved hvilken vi vidne for Gud, at vi have omvendt os fra vore Svagheder og Overtrædelser og have paataget os Jesu Kristi Navn med det Forsæt, at vi ved denne Begravelse med ham i Daabens Vande, og ved denne Opstandelse af den vaade Grav ville aflægge Synderne og opstaa igen til et nyt Liv af Hellighed og gode Gerninger, med en inderlig Tak for den store Kærlighed Kristus har udvist os, idet han frelste os fra vore onde Gerningers skrækkelige Følger. Daaben kan derfor ikke være nødvendig, førend vi sætte vor egen Villie imod Guds Villie, og handle tvært imod hvad vi forstaa at være hans retfærdige Bud og Befalinger. At paastaa, at det spæde Barn behøver at døbes, er altsaa ikke alene ubibelsk, men er at nægte Kristi store Naade og Kærlighed. De smaa Børn ere fuldkomne i ham og derfor havde han Grund til at sige: „Lader de smaa Børn komme til mig og formener dem ikke, thi Guds Rige hører saadanne til."

Jeg har nu forsøgt at vise, hvorledes Statskirken er vegen bort fra den oprindelige Kirkes Lære og har overtraadt Daabens Lov, hvilken har til Formaal Syndernes Forladelse; de have aldeles forandret denne Ordinans ved at bruge Bestænkelse i Stedet for Neddyppelse, og have brudt den evige Pagt ved i Praksis at fornægte Kristi Forsonings Tilstrækkelighed, idet de paastaa, at det uskyldige Barn ikke kan høre til Kristi Flok uden at blive døbt. De forglemme, at det først er efter vi naa Skelsaarene, vi vige bort fra Herrens Stier, og da behøve at gaa gennem Daabens Vande for at faa vore Synder aftvættede og komme ind til Kristi Hjord igen. Jeg synes, at den af Esaias' Profetier, jeg ovenfor har anført, passer særdeles godt til Statskirken med Hensyn til Daabens Ordinans, om ikke til nogen af de andre.

Den næste Ordinans, jeg nu ønsker at henlede Opmærksomheden paa, er Daab for de døde. Denne er aldeles afskaffet hos Statskirken, skøndt den var ganske almindelig brugt i den oprindelige Kirke. Paulus siger i sit Brev til Korinthierne: „Hvad mon de ellers gøre, som døbes for de døde, dersom de døde aldeles ikke opreisses? hvi døbes de da for de døde."[1]) Daaben for de døde er et af de mest glædesbringende Principper, der høre til det evige Evangelium; thi vi, som have syndet, blive lærte, at vi, for at kunne erholde en Plads i Guds Rige, maa have de tre store Vidner for os ved Indlemmelsen, nemlig: Aanden, Vandet og Blodet.[2]) Vi vide af Skriften at Evangeliet bliver prædiket for de døde,[3]) og Aarsagen dertil er, „at de vel skulle dømmes for Mennesker i Kødet, men leve for Gud i Aanden;"[4]) derfor er det nødvendigt at udføre Daaben for dem, som i dette Liv ikke vare blevne døbte med Begravelsens Daab til Syndernes Forladelse; og de døde stole paa os, som leve, for at have denne Ordinans udført for dem.

[1]) 1. Kor. 15, 29. [2]) 1. Joh. 5, 8. [3]) 1. Pet. 3, 19.—21. [4]) 1. Pet. 4, 6.

Dette er det Værk, som Børn maa udføre for deres Forfædre, og naar man kender dette Princip, vendes Børnenes Hjerter hen imod Fædrenes, og Fædrene i Aandeverdenen, vidende at de maa stole paa Børnene, som nu leve her paa Jorden, for at faa denne Ordinans udført for dem, vende deres Hjerter længselsfuld til Børnene, eller med andre Ord, se hen til dem for at udføre dette Arbejde. Dette var, hvad Profeten Malakias forudsagde i disse Ord: „Se, jeg sender eder Elias, Profeten, førend den store og forfærdelige Herrens Dag kommer. Og han skal omvende Fædrenes Hjerte til Børn, og Børnene Hjerte til deres Fædre; at jeg ikke skal komme og slaa Jorden med Band." [1])

Daab for de døde er en gammel Lære, der lærtes i den oprindelige Kirke, og det er tydeligt, at Paulus taler om en Daab, som en levende modtager for een, der er hedengangen. [2]) Denne substituerede Daab var meget brugt blandt de Hellige i de første to eller tre Aarhundreder, og Epiphanius, en af det fjerde Aarhundredes Historieskrivere, omtaler denne Ordinans i Forbindelse med hans Beretning om Marcioniterne, en Sekt, som han stred imod. Den Anskuelse, at Paulus talte om en Daab, som en levende Person underkastede sig i Stedet for en død, er vedkendt af mange respektable Autoriteter, blandt hvilke kunne nævnes Erasmus, Skaliger, Grotius, Calixtus, Mejer og De Wette. [3]) Naar vi nu betragte Forhandlingerne af den store Kirkeforsamling, der blev holdt i Carthage i Aaret 379, ville vi finde, at Daab for de døde blev brugt indtil det Tidsrum; thi denne Forsamlings sjette Regel afskaffer Daabens og al anden Forbindelse med de døde.

Den herlige Ide, man faar af denne Lærdom, er, at der ikke kan være evig Straf for dem, som dø uden at have annammet Evangeliet, saaledes som der læres i Kristenhedens Kirker, men at de, efter at være bleven dømte efter deres Gerninger her i Livet, og have gennemgaaet saadan Straf, som en fuldkommen retfærdig Gud fastsætter, ville alle erholde Frelse med Undtagelse af Fortabelsens Børn, og at Jesus Kristus tilsidst vil kunne overgive sit fuldendte Frelses-Værk til sin Fader. Hvad ellers kunne saadanne Tekster som de følgende betyde?" Sandelig, sandelig siger jeg eder, den Time kommer, og er nu, da de døde skulle høre Guds Søns Røst, og de, som den høre, skulle leve. [4]) „Jeg Herren, jeg haver kaldet dig med Retfærdighed, og jeg vil tage fat paa din Haand; og jeg vil bevare dig, og give dig til en Pagt for Folket, til Hedningernes Lys: til at aabne de blindes Øjne, til at udføre de bundne af Fængsel, dem, som sidde i Mørke, af Fængsels Hus." [5]) Ligeledes skrev Esaias, efter at have beskreven de Domme, der vilde komme samtidig med hans herlige Komme, og Straffen, der skulde komme over de ugudelige, følgende: „Og det skal ske paa den samme Dag, at Herren

[1]) Mal. 4, 5.—6. [2]) Biblical Literature (Kitto). [3]) Roberts Outl. af Eccl. Hist. [4]) Joh. 5, 25. [5]) Esaias 42, 6. 7.

skal hjemsøge de højes Hær i det høje og Jordens Konger paa Jorden. Og de skulle samles tilhobe, som bundne samles til en Hule, og blive lukte i Fængsel; men de skulle hjemsøges mange Dage derefter." [1])

Altsaa skal Evangeliet prædikes i Aandeverdenen, og de, som da for første Gang høre det i dets Renhed, saaledes som det blev prædiket i Kirkens tidligste Dage, ville se med Længsel paa deres levende Efterkommere for at faa de ydre Ordinanser udførte for dem, som f. Eks. Daaben, hvorved de fødes paany af Vand, og uden hvilken en af de tre jordiske Vidner for Indlemmelse i Guds Rige (Vandet) vilde mangles i deres Tilfælde. Thi denne af Evangeliets nødvendige Ordinanser, Daab ved Begravelse, maa absolut forrettes til deres Synders Forladelse.

At Lærdommen om Daab for de døde, der i sig selv er et tydeligt Bevis paa vor himmelske Faders Kærlighed, Naade og Barmhjertighed, blev forbudt i Kirkeraadet i Carthage, er ikke at undres over, naar man læser Kirkens Historie og dens Embedsmænds Karakter i det fjerde Aarhundrede, thi paa den Tid var Præstestanden sunken dybt i Ugudelighed, og Kirken skrækkelig besudlet med Arianisme og Pelagianisme, medens Nestorianernes og Eutychianernes fordærvelige Lærdomme besmittede baade Præsterne og Folket i den kristne Verden. Naar vi skue ind i den romerske Moderkirkes tidligere Historie, fra det tredie Aarhundrede, kunne vi se, hvorledes Kirken endog i disse tidlige Tider virkelig var bleven til en sammenblandet Masse af Hedninge. Fra Aaret 66 til 312 led den oprindelige Kirke ofte almindelig Forfølgelse, hvilket næsten helt udryddede den, og paa samme Tid appostaserede mange, som havde bekendt sig som Kristne; tillige indsneg der sig i Kirken store Vildfarelser, i Særdeleshed af Gnostikkerne, der dannede fordærvelige Lærdomme ved at blande hedensk Filosofi med Kristi Evangelium. I det fjerde Aarhundrede ophørte dog alle Forfølgelserne, da Constantin i Aaret 323 besteg Tronen af Romerriget, og Kirken fik Forsikring om Fred, ja endog mer end blot Fred; thi Constantin begunstigede de Kristnes Sag, og gjorde alt, hvad der stod i hans Magt, for at underkue Hedenskabet. Den kristne Kirkes Præster bleve paa alle Maader ærede, og Rigdom og Rang tilskikkedes dem, saa at det ikke er noget at undres over, at Tusinder af nye Medlemmer straks efter tillagdes Kirken, og Kristendommen blev til Statskirke. Men i Stedet for at alt dette skulde gavne Kirken, virkede det ødelæggende paa den kristne Kirkes oprindelige Renhed. I det fjerde Aarhundrede indsattes i Kirken høje Biskopper, Archidiakoner, Kirkesangere osv.; Lys tændtes om Dagen; Røgelse brændtes; Afhold fra Ægteskab blev anset som en høj Grad af Gudsfrygt; Bønner opsendtes til Helgene; foregivne Helgenlevninger holdtes i stor Pris; Billeder af Kristus og af Helgener bleve indførte, Præsterne

[1]) Esaias 24, 21. 22.

begyndte at gøre Tjeneste iførte kirkelige Kjortler, hvilke holdtes for at være hellige; Bønner dannedes for Formildelse af de fordømtes Straffedomme; Pilgrimsrejser paabegyndtes til visse hellige Steder, og en taabelig Bortfjernelse fra Omgang med andre Mennesker blev anset som Gudsdyrkelse. Ved Slutningen af det sjette Aarhundrede vare Kirkelæren dybt iblandet med Pelegianisme (Pelegianerne fornægtede Nødvendigheden for Kristi Retfærdighed for at forlige os med Gud, og for Aandens Indflydelse for at rense Hjertet), og Disciplinen var bleven fordærvet, ligegyldig og partisk, medens Præstestandens største Bekymringer var om, hvem der skulde være den højeste iblandt dem. Derpaa fremkom Ideen om Skærsilden og Tilbedelsen af Jomfru Maria og Helgene, medens Gregorius den Store, som var Biskop i Rom, tillagde nye Opskrifter af Messer, hans Vekselsange, Litani, Optog, Fasteprædiken, Offergaver for de døde, præstelige Kapper, Indvielser og Relikvier. I Begyndelsen af det syvende Aarhundrede blev Phocas — en grusom og forræderisk Tyran, som havde myrdet sin ærede Herre, Moritius, og hans Familie — Kejser i Østen, og Bonifacius III, som var Biskop i Rom, opnaaede ved utugtig Smigeri hans kejserlige Indsættelse som universal Biskop over den kristelige Kirke, og blev saaledes anset som Kristi Statholder paa Jorden.

I Betragtning af denne Tilstand i Kirken er det ikke noget at undres over, at det rene uforfalskede Evangelium blev tabt for Verden, og at den Helligaands Tilkendegivelser, hvilke den oprindelige Kirke nød i saa rigt Maal, ikke længer var at finde.

Senere hen i 1517 Zwingli i Sveits og Morten Luther i Tyskland, opvakt af den gudsbespottende Maade, hvorpaa Pavens Benaadelser for og Deltagelse i Synd blev tilbudt for Penge, offentlig erklærede deres Afsky for disse Misgerninger, og Resultatet blev, den store Opstand mod den romerske Kirke, der er almindelig bekendt som „Reformationen", hvilken medbragte Forfølgelse, Blodbad, Krig, Bespottelser, Vanære, og Forbud mod visse Bøger. At Reformatorerne ved at løsrive sig fra den romerske Kirke gjorde meget godt, kan der ingen Tvivl være om, og dette gode Arbejde har gaaet for sig fra den Tid til nu, idet Menneskene derved gør en Forberedelse paa at annamme de simple Sandheder, der tilhøre Jesu Kristi uforfalskede Evangelium; men de kunde ikke bringe med ud af den faldne Kirke, hvad man ikke kan tro, at Kirken paa nogen mulig Maade kunde være i Besiddelse af den Gang, nemlig guddommelig Myndighed til at forvalte i de hellige Ordinanser, og til at meddele den Helligaand ved Haandspaalæggelse; thi, som Wesley saa tydelig beskriver, mistede Kirken denne Magt formedelst Vantro, hvilket ogsaa ses af Statskirkens anden Homili. Som jeg før har sagt, havde den Helligaand for nogle Aarhundreder tilbage ophørt med at tilkendegive sig, som den gjorde i Kristi Kirkes tidligere Dage,

medens Bibelen udtrykkelig viser os, at hvor som helst Guds Aand er givet til hans Kirke og Folk, har han altid tilkendegivet sig paa mange mirakuløse Maader. Desaarsag forekommer det mig, at disse Reformatorer, skøndt de vare gode Mænd, besad ikke Myndighed til at indføre i Verden et Evangelium, som i Virkelighed havde været tabt, eftersom det eneste Evangelium paa Jorden den Gang var et, som var aldeles sønderrevet og forandret.

Det sande Evangelium med sin Organisation og alle sine Kræfter, saasom Profeti, Helbredelse og andre Mirakler, kunde ikke blive gengivne til Jorden uden ved en Guds Engel; thi vi læse i Johannes' Aabenbaring, at det skulde ske netop paa denne Maade, og at det Evangelium, som skulde gengives, maatte af Nødvendighed have været borttaget fra Jorden. Hvis ikke dette var Tilfældet, vilde der tilsyneladende ingen Grund være til, at Gud skulde sende Evangeliet ned fra Himlen i de sidste Dage, naar hans Doms Time skulde komme, og i den Hensigt, at det maatte blive forkyndt, ikke alene til nogle faa, men til dem som bebo Jorden, til alle Nationer, Stammer, Tungemaal og Folk. Ingen Undtagelse er gjort, thi alle, som bo paa Jorden, behøve at høre og annamme dette rene og uforfalskede Evangelium i Følge Guds vise Plan for Menneskenes Frelse og evigt Liv. Direkte Meddelelser fra Himlen til Jorden havde ophørt for mange Aarhundreder siden og havde til Følge de mange Sekter med deres forskellige Lærdomme og de mange ubehagelige Splidagtigheder, der have søndersplittet Kirken, og bidraget saa meget til at udsprede Vantro og Materialisme, hvilke man nu finder overalt i Verden. Resultatet af alle disse Afvigelser, i hvilke Kristenhedens mange forskellige Kirker have gjort sig skyldige, er forskrækkeligt, og Guds Straffedomme: Krig, Pest, Hungersnød og andre Ulykker, have gaaet ud over Jorden uophørligt, for at advare Menneskene og bringe dem til Omvendelse, og lede dem tilbage til den sande Tro. (Fortsættes.)

Guldkorn. — Tal ikke ilde om nogen. Ej heller tænk ilde om nogen. Glæd Dig ikke over nogens Modgang. Driv ikke Spot med nogen saaledes, at det skulde nedværdige ham overfor andre, eller være dem Aarsag til Bedrøvelse. Vær som Sommerens Sol paa Himlen: Der er intet Insekt saa fint, ingen Orm saa ringe, intet Kryb saa smaat, intet Træ saa højt, intet, hvori der er Liv, uden denne herlige Sol jo ser ned paa som en Prinds, og som den jo sender sine blide Straaler, sit Lys og Varme til. Vær som en Sol til at udsprede Lys, Varme og Lyksalighed og saaledes skulle I være Guds Børn. — Bescher.

Helliget Søster Hansine Botts Minde.

Kære Søster, ung du endte
Prøvestandens korte Liv —
Glad fra Danmark nys du vendte —
Alt du ligger kold og stiv!
Ej vi Herrens Veje kende,
Som til Bedste alt kan vende.

Herren Troens Lys dig skænkte,
Og lyksalig var din Fryd,
Da i Daabens Vand de sænkte
Dig til Hellighed og Dyd.
Hist din Trofasthed skal lønnes —
Godt og Ædelt der paaskønnes.

Taus i Zions Jord du lægges —
Dog, det er kun Støvet her,
Som med Sten og Grus bedækkes;
Aanden jo udød'lig er.
Den i Gloriens lyse Sfære
Evig levende skal være.

Husbond, Søn og alle Kære
Sørger ej, og græd ej mer;
Tro og Haab lad Savnet bære,
Gud jo kender alt, hvad sker.
Hist, i herlig Morgenrøde,
Maa vi atter hende møde!

Theone Mikkelsen.

Indhold.

København.
Udgivet og forlagt af **Andreas Peterson,** Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).